

Postanowienie Prezesa Sądu z dnia 24 marca 2021 r. – The Floow / Komisja**(Sprawa T-765/20 R)****[Postępowanie w przedmiocie środków tymczasowych – Umowa o udzielenie dotacji zawarta w ramach programu ramowego w zakresie badań naukowych i innowacji „Horyzont 2020” (2014–2020) – Odzyskanie wypłaconych kwot – Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych – Brak pilnego charakteru]**

(2021/C 206/33)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: The Floow Ltd (Londyn, Zjednoczone Królestwo) (przedstawiciele: A. Howard, barrister, i J. Berry, solicitor)

Strona pozwana: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Estrada de Solà i L. André, pełnomocnicy)

Przedmiot

Oparty na art. 278 i 279 TFUE wniosek o zarządzenie środków tymczasowych w przedmiocie, po pierwsze, zawieszenia wykonania decyzji Komisji C(2020) 8138 final z dnia 17 listopada 2020 r. nakazującej stronie skarżącej zwrot kwoty 161 990,80 EUR wraz z odsetkami, a po drugie, zakazania Komisji przystąpienia do wykonania zaskarżonej decyzji lub odzyskania środków pieniężnych oraz rozszerzenia i ekstrapolacji dokonanych przez nią ustaleń na okres nieobjęty audytem w odniesieniu do projektu i na inne projekty.

Sentencja

- 1) Wniosek o zastosowanie środków tymczasowych zostaje oddalony.
- 2) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

Skarga wniesiona w dniu 28 lutego 2021 r. – Região Autónoma da Madeira / Komisja**(Sprawa T-131/21)**

(2021/C 206/34)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Região Autónoma da Madeira (autonomiczny region Madery, Portugalia) (przedstawiciele: adwokaci M. Gorrão-Henriques i A. Saavedra)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- nakazanie dołączenia do akt sprawy – w zakresie wnioskowanym w niniejszej skardze – dokumentów z postępowania administracyjnego, które doprowadziło do wydania zaskarżonej decyzji;
- połączenie niniejszej sprawy ze sprawą T-95/21 (Portugalia/Komisji);
- stwierdzenie nieważności art. 1 i art. 4–6 decyzji Komisji C(2020)8550 final z dnia 4 grudnia 2020 r. „w sprawie programu pomocy SA.21259 (2018/C) (ex2018/NN) wdrożonego przez Portugalię na rzecz Zona Franca da Madeira (ZFM) – Program III”;

— obciążenie Komisji Europejskiej całością kosztów postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa lub braku uzasadnienia, ponieważ sporny środek nie stanowi pomocy państwa, gdyż ma charakter ogólny i nieselektywny w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Strona skarżąca podnosi w szczególności, że środek ten nie ma charakteru selektywnego, ponieważ wpisuje się on w ogólną strukturę portugalskiego systemu podatkowego.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa w zakresie, w jakim program III ZFM został wdrożony zgodnie z decyzjami Komisji z 2007 r. i 2013 r. oraz z art. 107 i 108 TFUE. Strona skarżąca podnosi, że wymóg, aby zyski pochodziły z działalności faktycznie i materialnie wykonywanej w autonomicznym regionie Madery nie powinien być interpretowany w ten sposób, że uwzględniane są jedynie dodatkowe koszty przedsiębiorstw zarejestrowanych w ZFM wynikające z faktu odległego położenia tego regionu, że ulgi podatkowe mogą być stosowane jedynie do zysków tych przedsiębiorstw pochodzących z działalności bezpośrednio obciążonej tymi dodatkowymi kosztami oraz że wyłączona jest działalność wykonywana poza Maderą przez przedsiębiorstwa zarejestrowane w ZFM prowadzące działalność międzynarodową.
3. Zarzut trzeci, dotyczący błędu w zakresie podstawy faktycznej decyzji Komisji lub niewystarczającego uzasadnienia ze względu na to, że wymogi systemu podatkowego i nadzór nad nim sprawowany przez władze krajowe i regionalne jest właściwym systemem kontroli programu III ZFM. Strona skarżąca podnosi między innymi, że wymogi prawne dotyczące oddzielnego księgowania dochodów uzyskanych w ZFM oraz przestrzegania szerokiego katalogu obowiązków podatkowych umożliwia skuteczną i odpowiednią kontrolę oraz nadzór nad programem III ZFM przez władze krajowe i regionalne.
4. Zarzut czwarty, dotyczący tego, że decyzja Komisji narusza prawo, ponieważ pojęcie „miejsc pracy” mające zastosowanie do programu III ZFM jest instytucją prawa krajowego nieznajdującą zastosowania do metodologii miejsc pracy w „EPC” (ekwiwalent pełnego czasu pracy) i „RJP” (roczne jednostki pracy). Strona skarżąca podnosi, że dla celów oceny wymogu programu III ZFM dotyczącego tworzenia lub utrzymania miejsc pracy, zaskarżona decyzja narusza prawo stosując metodologię definiowania pojęcia miejsca pracy w „EPC” i „RJP”, ponieważ pojęciem miejsca pracy znajdującym zastosowanie do programu ZFM jest pojęcie wynikające z krajowego prawa pracy.
5. Zarzut piąty, dotyczący błędu w zakresie podstawy faktycznej decyzji lub braku uzasadnienia, ponieważ kontrola wymogu tworzenia/utrzymania miejsc pracy była odpowiednia i skuteczna. Strona skarżąca podnosi, że władze krajowe dostarczyły Komisji Europejskiej dowody umożliwiające jej ocenę kontroli warunku dotyczącego tworzenia/utrzymania miejsc pracy w ZFM, w związku z czym zaskarżona decyzja zawiera błędy w zakresie podstawy faktycznej lub jest obciążona brakiem uzasadnienia.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia ogólnych zasad prawa Unii Europejskiej. W szczególności strona skarżąca podnosi, że decyzja narusza ogólne zasady prawa Unii Europejskiej dotyczące proporcjonalności, pewności prawa, uzasadnionych oczekiwań i dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 3 marca 2021 r. – Trasta Komerbanka / EBC

(Sprawa T-135/21)

(2021/C 206/35)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Trasta Komerbanka AS (Ryga, Łotwa) (przedstawiciel: adwokat O. Behrends)

Strona pozwana: Europejski Bank Centralny